

1879

ഗോപാലകുമാർ.

(രണ്ട് വസ്ത്രത്തികൾ)

അയമക്കത്തം:

താരി ഗോപാലകുമാർ.

1104

വില രേഖ.

ഗോപാലക്തിഖണ്ഡം.

(രണ്ട് വണ്ണയത്തികൾ)

മഹാക്ഷതം:

താരി ഗോപാലക്തിഖണ്ഡം.

കൈ റി സ റത റ റ ഡി ട്രൂൾ.

ചുരുവായുർ, ചാവക്കാട്,

കെതിവിശ്വയക്കണ്ണട്ടാ

പട്ടഭിയുടെ നാരാഖൻിയം, (ദേവനാഗരിയിലും, മലയാളം മലയാളിയുംവ്യാനസമിതം, പോകംറ ബുക്ക് എന്നി ഇന്ത്യാഭിലേപ്പും) ശ്രവക്കീതി, കേരള ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യം, വാതാലഭയങ്ങളുംവാദം, കൃഷ്ണവം ശീതഗാവിനം (സവ്യാവ്യാഹം) മതലായ പല വിശിഷ്ട ഘട്ടകങ്ങൾക്കും പുരം, സമ്പ്രസിദ്ധമായ കംഗദ്ദൈംഡയം ബുക്കേഡിപ്പോവിലും മറ്റു ഡിപ്പോകളിലുംജിൽ എപ്പോ പുന്നക്കണ്ണട്ടം — വള്ളിത്തോർ, ഉള്ളിര്, അതശാൻ, സി. വി., ചന്തുമേനാൻ തുടങ്ങിയ സാമ്പിത്രകാരനാങ്കെട കുതി ക്കൈപ്പും ഇവിടെ വില്ലറ്റു് എപ്പോഴും തയാറണ്ടോ.

ഗോപാലക്തിഖ്ലാൻ.

(രണ്ട് വണ്ണയള്ളിച്ചർഷ്ണ)

അമുകത്താവ്:

വള്ള തേരാറി ഗോപാലമഞ്ചോൻ

പ്രസാധകൻ:

മല്ലമംഗലത്തു കേരളിൽ ഭേദിരിപ്പാട്,
കേരളിസന്താനം ഡിപ്പോ,
മുഖവായുർ.

ചാവക്കംട്

മംഗളിംജയം പ്രസ്തോ,
തൃജിവശപത്ര.

1104

പക്ഷ്യവകാശം അമുകത്താവിനാം.

വില രണ്ണ.

ഗോരാലപക്ഷിജ്ഞൻ

I

“രണ്ട് താനു.”

‘ക്ലാഹാമ്പിതാൻ മണി തിന്നുന്നിതാ,
മണി തിന്നുന്നിതാ, ക്ലാഹണ്ടി! ’

ലിലയിൽത്തമ്മിൽക്കയറ്റു കല്പുമ .

ബൂലകമാകടെ ശ്രീരിവള്ളു,

ഉച്ചത്തിൽക്കേൾക്കയരലുമ യാശാദതാ—

നച്ചണ്ണവേഗങ്ങാടോടിച്ചുത്തി,

തുമണൽചുംതിനാൻതുമു റിരണ്ണഭം

പുഴവപ്പുമണിക്കംരംതന്നിൽ

തയ്യൽചുടിക്കർത്തൻ വീണു നിശ്ചക്രം

കയ്യാംഗ്രമോരോനു കാട്ടിനിശ്ചം.

മറിയ പീലിത്തിക്കുടി നൈരിമൻ—

പ്രാറിപ്പതിന്തിരു തുവികപ്പാൽ;

തേരെതിരു മാഞ്ഞിരു ഗോരോചനഗോപി;

ചാത്രതുചെരിത്തിരു കണ്ണുലഞ്ചം;

ചയ്യാം മലുമിഴി തെല്പുടഞ്ചിരു;

മനീഖിമീരു ഉന്മാസം;

ബോധമന്നിവായിലംടിക്കുളിച്ചിത്തിരു
ലംഭംകുളംതുടിത്തുകൾ;
ഖിലകിലംഗിന്മു പാറിപ്പുംപുംതിരു—
ബാലഷാപരലനാം കൊച്ചുംശാം.

വെന്നിയണ്ണതു ഇന്നവിനായക്കണ്ടടൻ
വെമ്മണംപ്പുംമട്ടം നീട്ടി;
കാടിവന്ന, മഹതൻ കാൽത്താരിക്കുംബിപ്പു—
മാട കടന്ന പിടിച്ചു കണ്ണൻ,
'അമ്മിഞ്ഞ, അമ്മിഞ്ഞ' യെന്നിളംകൊഞ്ചേരു—
ചുവന്നായ്ക്കിന്ന ചാഞ്ചാടിനാൻ.

ചേലത്തലപ്പുംനെച്ചിത്തിരുത്തമാക്കിടം
പേലവരതുകമരമാട്ട് രണ്ടും
നമ്മുവദനയാമമു കുറിഞ്ഞ തൻ—
കമ്മുകരത്തുളിർന്തുത്തിപ്പാക്കി,
വാരിയെട്ടത്തുടൻ വാതിജന്നേരുനെ
വാങ്ങാറുള്ള തന്റെംബാംക്രൂത്തു.
സേപ്പാംവു ചിന്നമക്കന്നാർക്കാർവ്വന്ന് ദൈ
മോഡാക്കവയായ മുക്കുന്നായക്കൈ,
മന്ത്രവാം സൗരിയ കാംബൻ മാതംവിന്ന
മണ്ണതുമുവക്കെത്താക മിന്നലുണ്ടായ്.
പുഞ്ചിരിപ്പുംജിംബ ശൈശവഭാഷയിൽ—
പുഞ്ചാദവാനിയാം ചുവാചിപ്പുംനാ:
“കയ്യു, മമൻകാർവ്വന്ന്, നീ മണ്ണു തിന്നിക്കോടു
പച്ചടാളിക്കെയ്യുണ്ടി‘ചുവു’ഉണ്ടാവും.

ചേട്ടത്തെവിയം കാട്ടാല്ലേയോമന്തുനീ?—
ചേട്ടെനക്കാളിം മിടക്കെനല്ലോ!
വാസുധില്ലാത്തിട്ടോ ദണ്ഡം ഉണ്ടുമെന്തു നീ?
വാസുമില്ലാത്തിട്ടോ ദണ്ഡം തിന്നു?
വാൽവെണ്ണ പോരംതെത്താ, ഉന്നോരു പോമു
വാഴും ദണ്ഡം തിന്നുതെന്നാൽവെതജലു, നീ? (തേരും,
അമമിത്തത കിട്ടാതെത്താ, വെഞ്ഞലർ കിട്ടാതെത്താ,
ഉമാരു കിട്ടാതെത്താ ദണ്ഡം തിന്നു?)”

അമമതൻ വാസല്പ്രത്യേകിരൂവിണിട—
മമയുരോക്കരി കേട്ടാതി കണ്ണൻ:

“മണ്ണ തിന്നില്ല ഞാൻ, മണ്ണ തിന്നില്ല ഞാ,—
നണ്ണനോടമ ചോദിച്ചുനോക്ക.

അക്കമോത്തത്തുണ്ടെങ്കിൽക്കുകൊള്ളിയ്ക്കുവാ—
നിക്രമിക്കുന്ന വാത്തതു.

കണ്ണൻചിരട്ട കൊട്ടക്കാതെന്നാരിംങ്ങാൻ—
കണ്ണകാണിച്ചിവർ കുള്ളുമോതി.”

ചുണ്ട് പിള്ളത്തിയും, കണ്ണത്തിക്കരംകോണ്ട്
ചുചുകുംതന്നിൽത്തെപ്പിടിച്ചും,

കണ്ണന്താനവുകരാമേവം കമ്പിയ്ക്കുവേ,
കണ്ണ നിംതെ ഒന്നാനി മണം,

കുന്തലെംതുക്കിയക്കോച്ചുക്കുരുനെ—
കുറേം താഴത്തു നിത്തിശൃംഖാർഥം:

“വാസുവംതെന്നുംനോ? നോക്കെട്ട് നിന്നുമു—
വാ തുംനീടക്കാണ്ണാമനേ, നീ;

അമ്മിൽത്ത നങ്കിടം, മെൻപൊന്നക്കണ്ണില്ല,
നിന്മനിവായ് തുംനിടക്കല്ലം;
ചോരിവായ്ത്താരെ വിടത്തിയാ മത്തൊളി—
'ക്കീറി'യൊന്നുണ്ടു കാട്ടിത്തു."

മട്ടനിവാസിൽന്ന് മഞ്ഞളവാക്കു കേ—
ടോട്ട് പരമ്പരിയക്കുവുംബാലൻ
ചന്തമിയല്ലെന്നു കാട്ടിന്നൻ
ചെന്തളിക്കുത്താന്തു വിക്രമിയല്ലം:
പാവനതിക്കും തജ്ജിച്ചിട്ടും ശംഖം
പുവൻത്തിരുവായ് തുംനു കുറം.

എന്താരെ വിസ്തൃതം, മഹാഭാരത വിസ്തൃതം!
മനു, യശോദ പാർശ്വാഞ്ചലപോയാണു!!!
ക്കണ്ണൻതന്നാനന്നഗമ്പരം കാണക്കയാൽ—
ക്കണ്ണികപോലുമിളുകാതാമി.
മുക്കു വിടന്നുമോ, മുക്കു സംശ്വേ—
മുർച്ചയാൽക്കാറിക്കണക്കു നിന്നാ.
മണ്ണല്ലും കാണംവാൻ കാഴിച്ച മാതാവിൻ
ക്കണ്ണിനെത്തുള്ളിപ്പുട്ടത്തുവംനോ,
മണ്ണ മുച്ചവനും പിണ്ണം നരകവും
ക്കണ്ണൻ തിരുവായിൽക്കാട്ടിനിനോ?

ദേവി, യശോദ, വിപച്ചുക പോങ്ങേം:
കേവലാത്മാവാൺ തപര്ക്കുമാരൻ.
ബുധാബ്യമുള്ളിലെന്തുക്കുമപാരത—
ജ്ഞമണ്ണംരല്ലും ലജ്ജിലേണ്ടോ!

മാത്രവാസസ്യമേ, മംഗളി, മംഗളി,
മാരംബതപത്തിൽ നി മാറുന്തു.

വായടച്ചിടക്ക്, വായടച്ചിടക്ക്,
മായാക്കമാരാനംഡം ഉർക്കോണു!
ത്രഞ്ചിമാവെത്രമോരാത്ര സാധുവാ—
മഹായപ്പാത്രത്രടൻ വായടങ്ങി.
ബാലഗ്രാമാലക്, നിന്റതിരുമാമന—
ലീലയിതല്ലും കവിഞ്ഞരുവോയി!
നൽപ്പുശ്ലാന്നെന്നും പാണമത മാവണം;
നക്കരുഗ്രാളിങ്ഗരും കാണുത്തിപ്പു!
വായടച്ചിടക്ക്, വായടച്ചിടക്ക്,
മായാക്കമാരാനാമായർക്കാനേ!

വിപ്പംവില്ലും യദശാഖതൻ നൈവീലായ്
വിശീ കളിക്കാരംാനക്കണഞ്ചിൽ:
വാനിൽത്തെരിച്ചു മരക്കതക്കല്ലുതു,
വാർമടിത്തട്ടിൽത്താൻ വന്നവിശാ—
അഭ്യാടിത്തിലെദ്ദിവ്യമലർക്കത്താപ്പി—
ലന്ധിലണ്ണത്രു യദശാഖ വീണ്ടും.
അംബുജനൈത്രുനൈപ്പുത്രുമേ ചേത്തണ—
ചുമ്മിത്തെ നൽകിനാളുമയായി.

ഉള്ളിം തെളിം തെരുമമതൻ നേക്കായ
കളിക്കാണു നീട്ടിക്കല്ലോം
കാലപിന്തുംഖിരി വോന്തിവഴിത്തിതോ,
പോർമലപ്പാലണിപ്പുംകവിളിൽ!
ക്കാമരിയാത്ര ഭാവേന മേവുമാ

നന്ദതന്ത്രജന്മം നാട്യം കാണുകേ,
വൊച്ചുന്ന പുഖ്യവിരി, മേഘനീരാളിത്താൻ—
പ്രോത്തുന്ന പുംതിക്കപ്പ ത്രിഭടക്കിട.

* * * * *

കൂൺ, കുപാനിയെ, മർപ്പുരദേവതേ,
പുഞ്ജിവംഗശ്രദ്ധാനസന്താനമേ,
മായാക്കമാരക, മേളിഞ്ഞുകെന്നാളി—
ലായർക്കിടാങ്ങളുമൊത്തു നിത്യം.

II

വാനാശനം.

— —

“കണ്ണ, വീയെന്നമേ മിണ്ണാതിത്രമട്ട
കണ്ണം ചുവന്തി നടപ്പുത്തേനോ?
ഉണ്ണവാൻ ചെവകിയോ, ദണ്ഡമെന്നോ, അംഗാ—
നാണ്ണിയൈണ്ണാക്കത്സാഹമില്ലയല്ലോ.
ഉണ്ണ കഴിപ്പേനോ, മാ, നമ്മെളുകയോക്കാണു—
മുകൈഴുമത്തേപ്പും ചേംബരസത്തു!
എന്തു മിച്ചക നീ കാട്ടി, യദിപ്പുനാം
ഒന്തുവെക്കാല്ലുവാൻ നന്ദന്നുനോ!
തെങ്ങെളുള്ളക്കന്നാം പേടി പേടിച്ചേയോ!
ചുങ്ങാതിയൈണ്ണതാനമേ മുംയുണ്ടാ?
കംലവൻതാൻ കൊട്ടിനണ്ണുവേ, തെങ്ങംപംക്ക—
ഇംലസ്യം തിക്കത്തു നീതാനല്ലോ.

മുഖഗോപാല, മേ, മിണ്ടാത്തതൊത്തെ?
കൊലക്ഷശലവന്താന്തരിടാന്തു്?”
ശ്രീകാരോന്തമസ്തിരറ വാശകർ
കേടിളംചണ്ട തൃച്ചു തിണ്ടിൽ
ഹാമനപ്പുംകഴിതൊന്നു തിരിച്ചുകൊ—
ണാ മധുരാമതം തുകി ഉദം;
“ഞാനെന്നേനാ, സാരമില്ലോ, മനസ്സുവാക്കേണി,
കാനനം കണ്ട നടന്നാവോയി.
എന്നതാക ചന്തമാണി,കാട നോക്കവി—
നാ,തു സൗമ്യം പച്ചുത്താ!
‘കുചീതു, കുചീതു’ എന്നി,ഉംപക്ഷികർ
കൂടിയിങ്ങനിങ്ങയവിട്ടുണ്ടാ;
കാരോരോ പുക്കളിൽപ്പുംരിയും ഹാരിയ—
മോടിക്കളില്ലുണ്ടാ പുംപാററകർ;
നീലകസുമരിയത്തും ചെടിയുംതാ,
മെലെലളിന്റെതെ ചില്ല നീട്ടിടുണ്ടാ;
ഇന്ത ലതകളിം മാമരശ്ശീട്ടും
തങ്ങളിൽക്കെട്ടിപ്പിടിച്ച നിൽപ്പു;
കൊച്ചുതുണ്ണുണ്ണെല്ലത്താലോലിപ്പു;
മെല്ലുത്തലോട്ടമിലകളിൽക്കുംചുണ്ണുണ്ടാ,
ചുപ്പകൾ, പുവൻിക്കൊച്ചുണ്ണേം;
നമെല്ലപ്പുംലിങ്കു, പുക്കുലതാദികൾ
തമിക്കല്ലുള്ളത്തോവം പുണ്ട വാഴോവു.
വിസിന്റതമിസ്യലം, നമെല്ലയോക്കായും

പുത്രത്തല കാട്ടി വിളിയ്ക്കിൽക്കാ!
 ക്രൈസ്തവിട്ടിങ്ങത്തടക്കായും, നക്കിയും,
 മട്ടിയും, ചെപ്പേരാതന്നവിന്മേ വെന്നീ,
 വാലുമുയത്തിന്കാണേ, ദുഃഖിപാസയാൽ—
 കാലിക്കിടാദ്യർഹ നടന്നിട്ടോ.

കൊള്ളിയും, ചോറയും, ചന്ദ്രപ്പുഡ്യും,
 മെലലിയും, പാണ്ഡിയും, കക്കാമ്പിയുമേ,
 എപ്പോക്കുമെന്നിച്ചു പോന്നില്ലോ? മേരെത്തുകൊടും—
 കല്ലുസമോട്ടെൻ്റെ മുത്തുള്ളിമാർ!'
 പാൽച്ചോറിൽതാറിങ്കണ്ണാത്തു വെളുക്കുന്ന;
 പാരിച്ചിടന്നമെച്ചവേദാധവും.

ചുറാഡ്യും മേരുടേ നമ്മൾതന്നെവൈക്കുളി, ന്—
 ചുറുമിരിയ്ക്കിന്തോഴന്മാരു!

നമ്മൾക്കു നന്നായൊന്നുണ്ടു കഴിയ്ക്കു,
 നന്ന തിക്കത്തെ വിവേച്ചുമായ്:
 വിട്ടില്ലെള്ളണിനെക്കാട്ടില്ലും നാപാട്ടണ്ണും
 കാട്ടില്ലെള്ളണിനെ, നെന്നെൻ്റെ വക്കും.
 പാറുങ്ങെല്ലുമെടുത്തു നിരത്തുവിൻ,
 പാൽച്ചോറും മറും വിളിപ്പിടവിൻ!
 ഉള്ളിന്നെൻ്റെ നല്ലുമരേതി'ന്നവിഭവത്തെ
 വിശ്വാദുംനുകീക്കാതിച്ചിട്ടെട്ടു!"

കുള്ളിന്താൻ തോരാതൊഴുക്കിയ വാക്കുപാഠ
 കർക്കിത്തിൽതേതും വെള്ളിടവേ,
 ചങ്ങാതികാരല്ലും ചാടില്ലെല്ലും
 ചന്തത്തിൽമുഞ്ഞുപടിഞ്ഞിങ്ങു,

ഒച്ചാക്കനീചവർഗ്ഗന ചുറ്റമായ
പച്ചവിരിപ്പി—ലപ്പുത്തപ്പായയിൽ
കോലക്കണ്ണൽ മടിത്തട്ടിക്കൽ വെച്ചു—
കാലിക്കാൻ പിന്നിൽത്തിക്കിവെച്ചും,
പല്ലവം വെല്ലും വിരലുകളുള്ളംകൈ—
തത്പ്പിക്കണിച്ചു, മേഖാട്ട നീട്ടി
നൽത്തക്കൈവെളി മിനാമിടത്തുകൈ—
പപ്പാൽത്തണ്ണ തൃത്തുടത്തേൽ വെച്ചും,
മുണ്ണാട്ട ചാത്തുകൊണ്ടണ്ണാനിരിജ്ഞുന്ന
മപ്പാരിനീശനാമണിക്കുപ്പാൻ
പേരുറര ചത്താതിമായമായോരോരോ
നേരംപോകോതി രസിച്ചിക്കും,
സംസ്യം ചോക്കമരേത്തിൻ വെവഭവം
ചോരിവായ്ത്താരിൽച്ചുരന്നീട്ടേ.

പുന്നവഹത്തിലെസ്സുന്നരാണ്ണുമേ,
നന്നാത്തമജഞ്ചവിൻ നർമ്മവിടേ,
ആശയന്ത്രംബി തിക്കത്ത നീ കേണവേ—
പ്രാശനശാലയായ മിനിച്ചും;
തേൻപഴംതൊട്ടുള്ള ഭോജ്യങ്ങളേന്തിനിൻ
മാണ്ണപ്പുര വെത്തണ്ണം ചുറ്റുന്നിൽപ്പു!
നിന്യച്ചപ്പല്ലിത്താൻ നിന്യേന്നും വെച്ചുനും,
നിന്മലാക്കച്ചീ നീലമേഘം;
നിന്മകരിപ്പാരംബയക്കരിക്കണ്ണുമാക്കും,
നിന്മലമാക്കമാ രേണുഗാനം;
നിന്മലർത്തോരുമേ തേനനാഴക്കിച്ചും,

നിത്രവുംതിങ്ങനമ്മലാപം!

സുന്ദരവന്തിനെൻ്റെ നേരെ മകൾപ്പുംട്ടിൽ -
സുന്ദരനിതൈജസ്സായീചിട്ടമക്കൻ,
അരംബുജഗ്രന്ഥനക്കണ്ണനാന്വി -
ചുംബരമധ്യത്തിൽ വത്തിള്ളുനാ.
കാഴുകൈളിച്ചീടും കാഴുനീവെള്ളുത്തി -
ലോലക്കം ചാത്തിയ തന്ത്രങ്ങൾ,
പച്ചിലചുംത്തിന്റെഫുതികലുടവേ.
സപ്രദാവനത്തിൽക്കൊടത്തി ഉന്നം,
ഉണ്ണാൻവിശ്വാസമച്ചിന്നയൻതൻ മെഴ്ജി -
ഉണ്ണായിൽചുന്നനം പുണിച്ചുനാ.
ഹംപ്പുമഞ്ചെളിത്തിക്കിത്തിരക്കിനി -
നാ,പ്പുളിച്ചിത്തിലഭാതവോതം,
മെല്ലുവേ മേല്ലുവേ വിശിത്തുങ്ങിനാൻ
മല്ലവിലോചന്തന്മെന്നിയിൽ.
കാനനമല്ലകർ, കാർമ്മകിൽവണ്ണന്ത -
നാനനനം കണ്ണ പുളിച്ചുള്ളിക്കി,
തേനണിപ്പുക്കളാൽദ്വിനാനക്കവിയെ -
സ്സാനനമച്ചന ചെള്ളു നിന്നാ.
മംഗളമമ്മനാമജവത്തംടും,
മെജ്ജുത്തളിക്കുപ്പുകൈകക്കേണ്ടും,
എത്തിവലിത്തുനിന്നാ,നാതപുക്കുക്കുണ്ണ -
ഈത്തിങ്ങമെന്നിയെസ്സുവ ചെള്ളു.
കുവിതുളിച്ച മുകൾതന്ന തുംബുത -
ക്കവിക്കർ നീട്ടും ശ്രൂതിയൊടൊറ്റും,

വേണവികലാലനാം ബംഗന, മോഹന—
കുപാണത്തിൽ വണ്ടുകൾ വാഴ്ത്തിപ്പാടി.
മട്ടിക്കടിജ്ഞം കിടാങ്ങെളു ധാരകേകംണ്ട
തട്ടിയും, നക്കിയും നിന്ന ചൈവകൾ,
നാമനന ഭോക്കിത്തവദവോക്കി മേഘൻ,
നാവിനാൽ മുക്കു തടവികകാണേം.
നട്ടച്ചവൈവല്ലു വൈവൈകാനതിയെ
നട്ടപിടിപ്പിച്ചോരകാടകം,
മഹലാഴിപ്പുച്ചൂയർ മാറിയോ!—എണ്ണതാരു
നില്ലാളിവണ്ണന്നും ലിഖാവിധം!!
ഉണ്ണ കഴിഞ്ഞിടിപ്പു, സ്ഥിരകളാണോ;
“കാണവാനിപ്പുയും, കന്നാലിയെ;
എങ്ങു പോകെയും, എങ്ങു പോകെയും നാ പരിശീ-
ച്ചു, ഞങ്ങാറിടിമിന്നലുണ്ണാക്കിനാൻ.
“ഒട്ടക നമ്മർക്കു, ചൈവകൾ മരോന്താനു-
കാടകം പുക്കം മുന്നോട്ടുക നാം.””
പാത്രചൂരു പററിയ കൈ കടഞ്ഞത്തല്ലായും
പാച്ചിലിഞ്ഞിഡയഴുന്നേല്ലോ,
കണ്ണാൻ തന്നെന്നിക്കൈത്താരുല്ലുക്കുയെ—
സണ്ണാൻ തുടങ്ങുകയായിരുന്നു;
തിണ്ണാന തുച്ചക്കൈവാളു ശോടകടക്ക്—
വണ്ണുനെഴുന്നേരു പറഞ്ഞിടിനാൻ,
‘മനുകമനങ്ങൈത്തന്ന കിടാങ്ങർക്കു—
കാഞ്ഞാവചനമരിഞ്ഞുകകാണേം.
ലിലവികലാലനാം ബാലഗോപാലനാ—

എപ്പുലവത്രു ക്കയ്യുകളിയോടോ,
കാടക്കഴലുതിയാടിയുമിച്ചുംരോ
കാടകംതോറും തിരഞ്ഞേനാകി.
കാണാൻവില്ലെങ്കെമ കാലിപ്പുരിഷായ,-
കാംണപുരക്കാൻ നോകിയിട്ടോ!
മൃഗതിതെന്നിൽക്കിം ചിന്തിച്ചു ചിന്തിച്ചു
ചെറുതാമരക്കുണ്ണൻ വിന്തിമിഞ്ഞു.
ചാവുലച്ചിത്താണാത്രു നോക്കിടവേ,
ചാങ്ങാതിമാംയും കാണാൻവില്ല!
കാളിനിയാറിലും, കർപ്പിച്ചപ്പുകളും,
കാർവർബ്ലാനാങ്ങും തിരാഞ്ഞുരോകി;
കാരോരോ പേരെയുടെരോക്കൊ പേരെയു—
മേംടക്കഴലിൽ വാളിച്ചുനോകി;
കാണാൻവില്ലാരയും; കൊച്ചുകിടാങ്ങംതാർ
കാലടിപോലുമേ കാണാൻവില്ല!
“കറക്കിടാങ്ങളും കന്നം കിടാങ്ങളു—
മൊറുമരജ്ജുള്ളിച്ചായ്വരണം;
അല്ലവും സംശയമില്ലിതിനാപ്പുള്ള—
മിപ്പുള്ളും പുകായു ചെപ്പുംനാതാൻ;
രണ്ടുമടക്കിയു കയ്യുനാതന്നായാം;
കണ്ണപിടിയ്ക്കണമിജ്ഞാലത്തെ.”

അരംബവരമധ്യസ്ഥം ഗായ്നിനാ ചാണ്ഡാംഗതു—
വാല്ലാല്ലംഡായ്,പുടിനതാട്ടു ചംത്രു;
കംട്ടിചലപ്പുക്കച്ചുടക്കിള്ളുത്തിനീൻ പാഴ'നിശക്ക
നീട്ടിത്താൻ നീട്ടിത്താൻ താണാട്ടു;

വാങ്ങം വൈലേംറു വല്ലികൾ വല്ലാതായ്
വാടിയ പുഞ്ചക്കെള്ളുകിട്ടണ;
കാളിനിന്മയനോ തിരക്കിട്ടു പരയുന്ന,
നീജേപ്പുതയുന്ന നൗമ്യമായി;
മേഖലക്കും തോട്ടുകിങ്ങോട്ടുമോട്ടുന്ന,
മേചകവാന്നത്തിൽ പീമിയോക്കൽ;
എന്നൊ വിശ്രഷ്ടിച്ചുനാണഭായതാംതേരോനു—
മനത്രിക്കുത്തിനാൻ മട്ടു കണ്ണാർ,
എന്നൊ ദീപ്പിഡ്രുട്ട്, തുംഗചപസ്സനു—
രഞ്ഞതാൻ ചെള്ളേലും തൊയമാവും.

കുണ്ണി, ദീപ്പിഡ്രുട്ട് നോക്കിക്കഴുങ്ങേണെ;
കള്ളിവെണ്ണംപുഷ്ടിൽ ശീമ്പിടേണെ;
കുണ്ണിനാൻ കൊച്ചുരു കാംപടി മിന്നമി
മണ്ണപ്പോ വിശ്രിക്കാക്കാളും മേലേ!
ഇംഗ്ലിഷ്, പോൻ പുണിപ്പും ക്കുവയിച്ചിനാൽ
മംഗല്യമാക്കിയ കയ്പ്പാരങ്ങൾ,
വല്ലവവേലവമാക്കിട്ടുകാൽ
പുണ്ണിൽച്ചുവുട്ടിയമന്ത്രവെച്ചും,
മട്ടു മടക്കി വലംകാലി, ടംകഡൽ—
മട്ടിനു മിതെ കിട്ടത്തിവെച്ചും,
പൊത്തത്തിക്കൈക്കൈ വലത്തുകാൽമട്ടിനേൽ
വൊത്തി ചിരത്തുകൾ വിണ്ണച്ചുവെച്ചും,
ചെംതളിക്കാലടി മനം ചബിപ്പിച്ചും,
തന്തികമെന്തിയകളീടുന്നു.
കാന്താരലക്ഷ്മിയാർ കാല്ലീരം ചാന്തിക

ശാന്തഗാഡിരമാമോമയ്യവും
 ചിന്തംകുമണ്ഠലതാൽക്കാർവ്വണ്ണ ചുറ്റിട്ടും
 ചെറതാരപ്പോലെ വിളുന്നിടനു.
 പുതനതൻമുലയുണ്ട് ചെച്ചുണ്ടകൾ
 മുാതസ്സുമംപോലെ മിന്നിടനു.
 താവിഞ്ഞപ്പുംവുംടികൾ പതിനേരു 1,500
 ഗ്രാവി ഉംതെരുജൂംരിളുംനെന്നറിമെയ്
 തെസ്സു ചുളിയുകൾ ചേരുത്, നീരുത്തും
 ചില്ലിക്കൊടികൾ വള്ളച്ചേകാണ്ണും,
 കുറുപ്പുലിനവമോതിരും മിന്നിട്ടും
 കണ്ണും പുരകോട്ട തെസ്സു ചുംചും,
 ചാകമിഴികൾ ദിശിച്ചുമി വെട്ടാതെ
 കുറ്റും — വാനത്തു നോക്കിക്കൊണ്ണും,
 കാഞ്ചിൽക്കിൽപ്പാൽത്തുടിങ്ങുന്ന വക്കുസ്സിൽ
 ചെന്തുപ്പനമാല പുണ്ണുകൊണ്ണും,
 അതു മത്തത്തുറാട കോലുമുദരത്തിൽ —
 കോമലുമായ വലികൾ പുണ്ണും,
 ഇങ്ങന്തു, വണ്ണുംളിടനു, ആര്ത്തിനു
 മംഗലുകേക്കവാൻ തുണ്ണുരുത്തി.
 അന്വാടിക്കിലെപ്പോൽപ്പുണ്ണു സന്ധതാ —
 മെൻപരാദവതേ, വെങ്ങവുതുക!

അതുഞ്ഞു, മാഞ്ഞും, മാറി മാ, റംഗമി; —
 സാമ്പാദപ്പുംകാരെംബനാഞ്ഞു വിശി;
 ലിലാനടിയെതാനാടിക്കഴിപ്പിച്ചു
 നിലാളവർണ്ണനു വേണ്ടഗാനം.
 പാഴികൾ പച്ചച്ചുരിയേട്ട പാരിനെ —

പ്രത്തു മിചിവംറ നിന്നിടന്ന;
 ശ്രാവിനൻ വാഴചിഞ്ചുവിന്നെങ്ങണ്ടു,
 പ്രേപിനൻ കള്ളിൽക്കൊട്ടവായി!
 അപ്പുക്കജ്ഞാതമഞ്ഞതൻ മുഖം നാലില്ല—
 മെംപ്പുക്കസ്യാതമൾസു കേരി.
 വാരാശാ വഞ്ഞിംതുള്ളൽ തടങ്ങവാൻ
 മാരാലകൊണ്ടാക സേതു തിന്ത്തു—
 ക്രിപ്രകാശത്തുപ്പാടു ഉണ്ണവാൻ
 ത്രിയിക്കാക്കിംത്തുണ്ണിക്കാം തുക്കി—
 പെഞ്ഞഡിവിഞ്ഞത്തിന് മുഹിൽ വിധാതാവേ,
 ശിതരയറുതാൻ ദോം നില്ലും!
 താദക്കാലം തകസ്തപാകനിതാ,
 താഴത്തു വന്നടൻ കാഞ്ഞക്കൽ വീഴു!
 കാടക്കഴക്കവിജ്ഞി കേട്ട ചവവി തുപ്പി—
 ഹൃദിന്ദയത്തിടന്ന ദൈപക്കാളില്ലും;
 ‘ഉസ്യം’വിളിയോടു കാലിക്കിടംഞാളിം
 കുവിരിക്കത്തിക്കാതിന്ത്തുണ്ണാത്ത.

കക്കത്തു കാലിക്കാർ കാത്തിത്തിക്കി വെ—
 ചൗംകാർക്കാൽക്കാണം കെംക്കച്ചാടി,
 മായാക്കാരൻതൻ ചുറ്റും കളിഞ്ഞി—
 തായർക്കിടംഞേളവിലഭരേ!

അട്ടക്കാൻ വിട്ടോരംഗത്തേമട്ടു—
 ഇളംകാർത്താന്തം, വന്നുചുന്നു—
 ഗുഹയുഴു തിരുവാരക്കരമെല്ലാങ്ക
 ഗുഹത്തിൽ വീണ്ടുമെഴുതിക്കാണാൻ—

കാര്യ കെട്ടതിൽ ‘ചുറുവിള്ളക്ക്’കർ
കാന്തിച്ചുണ്ടൻ കത്തിക്കാണായ്!.
ഒത്തുമരത്തും ഡേരിക്കപ്പെട്ടത
മാധവൻ തായകൊണ്ടണാക്കിണാൻ;
വസകൾമാരയും ഘത്തനയ്ക്കും സ്വഷ്ടിച്ച
തസ്തഗ്രഹത്തിച്ചുതിസ്പദവൻ!
എല്ല മനോധര, നമനതായ വിസ്തയ,-
ഉസകാരത്തിന്റെ ലിനിച്ചുകർ!!
ഇണ്ടുനിനായത്തൻ ദാഡിക്കില്ല, ബണ്ടായ
നല്ല സമാധാന—മരണണ്ടാതൽ.

വാസരഭേദരോന്നം വാരിച്ചേരുന്നു
ബോധലിലക്കർ വാരിക്കൈടി,
വാത്തു ഗമിച്ചിരു, ത്രിമണം കംല തനിൻ
പാവനഭ്യാം വിപ്പിയ്യുവാൻ
രാഖിചക്കു തനിക്കൽ ചുണ്ണി, ഏംവട്ടം
രാസുകൽ പാതിനിട്ടമക്കബാലൻ.
വല്ലവിശ്വാലമ്പാരാലസ്യുമടറായ
വസരഭവ കവിച്ച ചാടി.

കാലത്തിന്കയ്യുന്ന റംലാസ്യന്തന്മാവ—
മാലിന്യമൊന്നു കഴകിമാറി;
എടു ലിഡിയം മുംനിതി—അടക—
തെട്ടു വിള്ളക്കം കൊള്ളത്തിവെച്ചു:
എന്തോ കമാശക്കിതനൻ പ്രോണാബുല—
മെന്തോ സൂരണാതനൻ കോളിള്ളക്കം!
ടട്ടിപ്പിടതേരും ക്രഷ്ണികർ കീഴോപാടു—

ജീവ പരശരാജ്യി നോക്കിവില്ലും,
പുന്നവന്തിൽത്തുരുച്ചുവരാക്കുളി—
യൊമ്മിളക്കീടുവാനേളാവാത!

മുന്നോപ്പാലെന്നുണ്ട്, ഗോപക്കിടംഞ്ഞു—
കന്നാൽ കാർവ്വർണ്ണനം തീഡിയില്ലെന്ന.
മനതാൻ പ്രത്യുംസം: അതുകൂടാണഞ്ഞാടിവ—
രണ്ണവത്തുംളിക്കുട്ടത്തിലില്ലു;
അന്നാഴിത്തൊലംടാൻ ചാട്ടിപ്പുടിക്കുണ്ണാ;—
മന്ന ചൈക പൊക്കിപ്പുടിച്ചു തുരും.
അവധനിടിനാനബ്യാജൻ: ‘ആരിവ—
രെ, റവകല്ലുള്ള കിടംഞ്ഞുംല്ലോ!
ഇന്തുകണായവരു, നൃത്യാദായവ—
മെ, തൃളിവരോ ശരിപ്പുള്ളിവർ?
അന്തേമഹായ തൊരണ്ണി, നൃത്യാദായ തൊര—
ണണി, തൃളി തൊന്തോ ശരിപ്പുള്ളി തൊന്ത?
അതുറിയാതെ കളിച്ചിള്ളി; തൊന്തൊയ
കാളിയെന്നാത്തുവേങ്ക്ക് സിംഗമത്തിനെ!
പൊന്തുന ചെന്തിയു പുത്ര മുരക്കേന
ചിന്തിച്ചു തൊട്ടുവരൻ കയ്യ പൊള്ളി!!’

പശുാത്വപിച്ചുമെ, പാപമാളുമെ
പത്മസൗര്യവൻ പാത്രതിരഞ്ഞി,
സംക്ഷാര മുക്കുന്നതൻ ത്രക്കാലടികളിൽ—
സ്ഥാപ്പാംഗം വീണു നമസ്കരിച്ചു.
“മാമാ, മരോ, മുള്ളി, മാമാ, മരേ, മുള്ളി,
മാമാ, മരേ, മരേ, മുള്ളി, മുള്ളി,
പാലയ പക്കജലോചന, പാവന,
പാലയ പാലയ പത്മനാഭ!

കൊർവൻ, കണ്ണ, അക്ഷ, മരാനക,
 ശ്രദ്ധകീനന്ദന, ഭേദപ്രതിക,
 പ്രാഞ്ചയൻ, ഘട്ട, സ്വാമ, നമധിര,
ഗ്രീഹത്തോട്ടുള്ള, റാധാപത്രേ,
 കേശവ, മാധവ, കേവലാനന്ദ, ഫേ,
ക്ഷേഖവിനാശന, പാലയ മാം!
 ശാശ്വത, വേന്മിഥാവെത്ര, ചല്ലു-
 മോഹാന്ത സാധകളുള്ളും എങ്ങെൽ,
 പാരം പിശ ചെങ്കുത്തല്ലും പൊറുക്കണ്ണ,
 കംരണ്ണമുണ്ടെന്ത്, കമലാപത്രേ!
 പാപവിനാശന, മെൻകുള്ളി വെങ്കുണ്ണ
 പാവനത്രുക്കായക്കയന്ന രണ്ട്!
 ഇംഗ, വേനായ പിൻവലിങ്കുണ്ണേ,
 പേശലുണ്ടെന്ത്, പ്രസാദിങ്കുണ്ണേ!
 ദൈവഃ, ഗ്രൂപസന്നിധിക്കുന്നി
 ണാവത്തല്ലുംവാൻ തന്മാനാ:
 തൊനന്ന മോഡ്യൂല്യ കുട്ടിടാഞ്ചേരി—
 സ്സാനന്ദമദ്ദന്ന ഏകക്കാളുള്ളണേ!
 ഭാസനീം തെററിനാ മാപ്പുങ്കുണ്ണമേ,
 ഫേ, സച്ചിദാനന്ദ, കുജ്ഞി, കുജ്ഞി!"
 ഇംഗ്ട ഭക്ത്യും വന്നാണ് സ്ത്രിക്കുമ—
 പ്രഥകന്തനെന്നുള്ളണ്ണ ഗാഡം,
 പുവയ്ക്കിതം പുണി അത്രക്കാക്കിനാം
 വെവരണ്ണം തീർത്തന്ന വാസുദേവൻ,

ശ്രൂ ഭ .

തയാരാവുന്നു!

തയാരാവുന്നു!!

ഒ ബുദ്ധ രജ റി..

കോഴിക്കുളം മലബാറിലെ ഒരു പുരാതന ദീപാലാലയമാണ് ശ്രീ മഹാദേവക്ഷേത്രം. മഹാദേവക്ഷേത്രത്തിൽ വളരെ പ്രശസ്തിയാർഹമാണ് ശ്രീ മഹാദേവക്ഷേത്രം. മഹാദേവക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രധാന മഹാദേവ പ്രതിഷ്ഠയിൽ പ്രതിഷ്ഠാന ചട്ടം മാത്രം ആണെങ്കിലും മഹാദേവക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രധാന മഹാദേവ പ്രതിഷ്ഠയിൽ പ്രതിഷ്ഠാന ചട്ടം മാത്രം ആണെന്നും അതിനുശ്രദ്ധിച്ചുവരുന്നു. മഹാദേവക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രധാന മഹാദേവ പ്രതിഷ്ഠയിൽ പ്രതിഷ്ഠാന ചട്ടം മാത്രം ആണെന്നും അതിനുശ്രദ്ധിച്ചുവരുന്നു. മഹാദേവക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രധാന മഹാദേവ പ്രതിഷ്ഠയിൽ പ്രതിഷ്ഠാന ചട്ടം മാത്രം ആണെന്നും അതിനുശ്രദ്ധിച്ചുവരുന്നു.

കോഴിക്കുളം സർവ്വാന്വയനാലയം,

ഈ ദിവസം യിരുപ്പാം,

ചുവന്നൂർ.

വിത്തപ്പുന്നീളുള്ള ശമ്പളങ്ങൾ.

കൂദരന്നുവേദ്യു— അരംഭാഗ്രഹിയു എറുയു
ററിയൽ. വില 1 റാത്രലിന 3—0—0

ടിസ്റ്റ്രിജൻ— ഉണ്ടാവിക്കയ്, രക്തംവര്ഷി, ദ
പ്പി, ഇടിക്കം മതലായ സന്തരാഗണങ്ങളും മവരോഗ
ങ്ങളും അകർന്നുന്നത്. വില ധപ്പി 1—കോ 0—6—0

സ്ത്രിയെകുറത്തി— ശിരോരോഗങ്ങളു അകറ്റ
രും തലമുടിയെ പുള്ളത്തന്നുത്തമംകു സിലേഷ്യം.

വില ക്രപ്പി 1—കോ 2—8.

